ΕΤΟΣ Α'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαρτίου 1893 Σάββατον ΑΡΙΘ. 4

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ
προπληρωτέα Ἐν Ἑλλάδι δραχμ. 6 Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ.χρ. 6 Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Λεπτὰ 15	Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς Πανεπιστημίου καὶ Θεμιστοκλέους ἀρ. 2.	Ἀγγελίαι οἰκονομικαὶ καταχωρίζονται πρὸς 5 λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν. Ἀγγελίαι πολυτελεῖς, κατ' ἀποκοπήν.

ΤΙ ΝΕΑ;

[Νέα παλαιά. Οἱ ὀδόντες καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς τεσσαρακοστῆς.—Ἀπόδειξις τοῦ ὅτι δὲν εἶμαι ἱερεύς. —Ἑορτὴ πάντων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἁλιέων — Ὁ σκελετὸς τοῦ πώλου ὄνου.— Τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου Μαστιγίου.— Τὰ Βάϊα καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου — Νεκροταφεῖον ἰχθύων καὶ αἱ πυρφορογέννητοι. — Αἱ ἀγρυπνίαι.—Ὁ νυμφίος καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἕλληνας. — Ἡ διαπραγμάτευσις τοῦ Ἰούδα καὶ τὰ βάσανα τῆς Κασιανῆς. — Τὸ νίψιμον τῶν ποδῶν καὶ οἱ βασιλεῖς — Τὸ σύμβολον τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ Ἀγάπη.— Βαρβαρότητες.—Ἡ ποίησις τοῦ μεγάλου Σαββάτου καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ στομάχου.—Χριστὸς Ἀνέστη,ἀδελφοί.]

Δὲν ἐβαρύνθητε τὰ νέα; Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς πάντοτε, ἀνούσια, πεζά, τετριμμένα: Ἔρχεσθε νὰ εἴπωμεν σήμερον παλαιὰ πολὺ παλαιά; Καὶ δὲν θὰ μὲ διακόψῃ τις, ἂν ἀποχαιρετῶν τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστήν, ἣν φαντάζομαι ἔχουσαν ὀδόντας λευκοὺς ὡς φασούλια καὶ ὀφθαλμοὺς μαύρους ὡς ἐλαίας ἐνθυμηθῶ τοὺς ἀρχαίους χριστιανικοὺς χρόνους καθ' οὓς ἡ Πίστις ἐβασίλευε, συνεβασίλευε δὲ μετ' αὐτῆς ἐν ταῖς οἰκογενείαις ἡ ἀγάπη, καὶ ἡ εὐσέβεια, ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ἀρετή;

⁂

Ἐκ τοῦ περὶ τῆς Τεσσαρακοστῆς ὑπαινιγμοῦ θὰ ἐπείσθητε ὅτι δὲν εἶμαι ἐκ τῶν φανατικωτέρων φίλων της. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοιοῦτοι εἶναι καὶ πολλοὶ τῶν . . . ἱερωμένων, κρίνω καθῆκον μου νὰ δηλώσω ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς τὸ σχῆμά των, τούτου δ' ἀπόδειξις εἶνε ὅτι καταγίνομαι ὀλίγον καὶ εἰς τὴν θεολογίαν!

⁂

Ἀπὸ τῆς αὔριον ἄρχονται αἱ συγκινητικώτεραι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἑορταί. Ἡ ἀνάμνησις τῆς πρὸ τοῦ Ἁγίου Πάθους θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπὶ πώλου ὄνου καθημένου καὶ διασχίζοντος τοὺς στοίχους τῶν Ἑβραιοπαίδων οἵτινες ἔκραζον τὸ Ὡσσανὰ κινοῦντες κλάδους βαΐων, παρέχει ἡμῖν τὴν εἰκόνα τῆς πρώτης νίκης τοῦ Θεανθρώπου, νίκης ὅμως

ἦν ἔπρεπε μετ' ὀλίγον νὰ ἐπισφραγίσῃ διὰ τοῦ σταυροῦ. Ἡ ἑορτὴ αὕτη εἶναι ὡραία καὶ χαρμόσυνος διὰ πάντας· ἐὰν ὁμιλήσωμεν ὅμως ὀλίγον κοσμικώτερον, ἐνθουσιώδεις δι' αὐτὴν εἶναι οἱ τηρήσαντες τὴν τεσσαρακοστὴν διότι θὰ φάγωσιν ἰχθῦς, καὶ οἱ πωλοῦντες αὐτοὺς διότι θὰ φάγωσι... τοὺς ἀγοραστάς των. Ἀλλ' ἐνθουσιωδέστεροι πάντων εἶναι οἱ ἐπίτροποι καὶ ἱερεῖς ἐκκλησίας τινὸς τῆς Βερώνης, οἵτινες φυλάττοντες ἐντὸς ἀργυρᾶς θήκης τὸν σκελετὸν τοῦ πώλου ἐφ' οὗ ἐκάθησεν ὁ Ἰησοῦς, περιάγουσιν αὐτὸν καὶ συνάζουσι τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς βλέπει καὶ δὲν λαμβάνει τὸ μαστίγιον δι' οὗ ἐδίωξε καὶ ἐμαστίγωσέ ποτε τοὺς μεταβάλλοντας τὸν οἶκον τοῦ πατρός του εἰς οἶκον ἐμπορίου. Διατί; Διότι ἴσως καὶ τὸ μαστίγιον τοῦτο φυλάσσεται ἀσφαλῶς ἐν ἄλλῃ ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως; ὡς ἅγιον λείψανον...

⁂

Ἄλλοτε οἱ ἐν ταῖς μοναῖς ἀληθεῖς Χριστιανοὶ οἱ ἀφιερώσαντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ διεσπείροντο κατὰ τὴν μεγάλην τεσσαρακοστὴν ἀνὰ τὸν κόσμον διδάσκοντες ἢ ἀσκούμενοι εἰς πνευματικὰς μελέτας, τὴν ἡμέραν δὲ τῶν Βαΐων ἐπανήρχοντο εἰς τὰς μονὰς αὐτῶν ἵνα ἡνωμένοι ἑορτάσωσι τὰ ἅγια πάθη. Ἀλλὰ τὴν μᾶλλον συγκινητικὴν ἀνάμνησιν τῶν Βαΐων ἐτέλει ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, πορευόμενος πεζὸς ἐκ τῶν παλατίων εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.

Ἐκείνη ἦτο ἑορτή. Ὁ αὐτοκράτωρ περικυκλούμενος ὑπὸ πάσης τῆς ὑπερλάμπρου ἀκολουθίας του καὶ φέρων τὸ στέμμα ἐκράτει διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τὸν σταυρὸν διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς λαμπάδα καὶ μανδύλιον περιέχον ἐντὸς πολυτίμου θήκης χῶμα ὡς δεῖγμα τῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ μέλλοντός του. Μυριάδες δὲ λαοῦ ἀκολουθοῦντες καὶ ἀνυψοῦντες κλάδους δάφνης καὶ μύρτου καὶ ἐλαίας ὕμνουν τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὅστις ἐπὶ πώλου εὐτελοῦς εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα !.

⁂

Τοιαύτη ἡ ἑορτὴ τῶν Βαΐων, ἐξ ἧς σήμερον δὲν ἀπομένει σχεδὸν ἄλλο πλὴν τῆς πανωλεθρίας τῶν ὑπηκόων τοῦ Ποσειδῶνος, οἵτινες ἂν εἶχον γλῶσσαν οἱ πτωχοί, τίς οἶδε πόσα θὰ μᾶς ἔψαλλον διὰ τὴν φοβερὰν ἐκστρατείαν ἣν ἐπιχειροῦμεν κατ' αὐτῶν, οὐδὲ τοὺς νεκρούς των σεβόμενοι ! Διότι πράγματι εἰς τυμβωρύχους μεταβαλλόμεθα ἐκλέγοντες πρὸ τῶν ἰχθυακῶν μουσείων ἅτινα παρατάσσονται πρὸ τῶν παντοπωλείων, τοὺς ἀπ' αἰώνων κεκοιμημένους πα-

στοὺς καὶ ἰδίᾳ τὰς εὐώδεις καὶ πορφυρογεννήτους . . . σαρδέλας.

⁂

Ἀπὸ τῆς αὔριον ἐπίσης ἄρχονται καὶ αἱ ἀγρυπνίαι τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, ὧν ἡ μία περιπαθεστέρα καὶ ὑψηλοτέρα τῆς ἄλλης.

Ἐν τῇ πρώτῃ ἀγρυπνίᾳ ἡ ἀείποτε ἀναμενομένη γνωστὴ εἴδησις : «Ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται» καὶ τὸ παράπονον «Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ . . .» τὰ πλήρη ποιήσεως τροπάρια ταῦτα θὰ συγκινῶσιν ἡμᾶς πάλιν μέχρι δακρύων.

⁂

Ἐν τῇ δευτέρᾳ θὰ ἐπανίδωμεν τὰς δέκα φρονίμους καὶ τὰς δέκα μωρὰς παρθένους . . . πρὸς ἃς τόσον ὁμοιάζομεν ἀπό τινος οἱ Ἕλληνες ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις . . .

⁂

Ἐν τῇ τρίτῃ θὰ ἴδωμεν τὴν ἁμαρτίαν γονυπετῆ καὶ ἀλείφουσαν διὰ τοῦ μύρου τῆς μετανοίας τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος. Γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἡ εὐεργεσία μετεβάλλετο εἰς ἀγνωμοσύνην ὁ δὲ Ἰούδας διεπραγματεύετο τὴν πώλησιν τοῦ διδασκάλου του ἀντὶ 30 ἀργυρίων, δηλαδὴ 300 περίπου δραχ.

«Ὅτε ἡ ἁμαρτωλὸς προσέφερε τὸ μύρον τότε ὁ μαθητὴς συνεφώνει τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν ἔχαιρε κενοῦσα τὸ πολύτιμον, ὁ δὲ ἔσπευδε πωλῆσαι τὸ ἀτίμητον.»

Ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ ταύτῃ θ' ἀκούσωμεν καὶ τῆς Κασσιανῆς τὸ λυρικώτατον τροπάριον ὅπερ.... τύσα ὑπέστη παρὰ τῶν συγχρόνων ποιητῶν.

⁂

Ἐν τῇ τετάρτῃ ἀγρυπνίᾳ ἐπαναβλέπομεν ὡς ἐν εἰκόνι τὸν μυστικὸν δεῖπνον, τὸν ἱερὸν νιπτῆρα, τὴν ἐν Γεθσημανῇ προσευχὴν καὶ τοῦ Ἰούδα τὴν φρικτὴν προδοσίαν. Οἱ πατριάρχαι καὶ αἱ αὐτοκέφαλοι ἐκλησίαι τηροῦσι τὸ Ἅγιον μῦρον. Ἐν ταῖς μητροπόλεσι δὲ καὶ ταῖς μοναῖς ἐνίπτοντο ἄλλοτε οἱ πόδες 12 ἱερέων ὑπὸ τοῦ προεστῶτος αὐτῶν. Οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἔνιπτον τοὺς πόδας 12 πενήτων ἀλλὰ τὸ ἱερὸν καὶ τόσῳ χριστιανικὸν τοῦτο ἔθιμον ἀντὶ νὰ παραδεχθῶσι καὶ κληρονομήσωσιν οἱ βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀκούομεν νῦν γινόμενον μακρὰν, ἐν Βαυαρίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ. Ἐάν ποτε δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ παλινοστήσῃ ὁ ἐθνικὸς δικέφαλος ἀετός, ἴσως....

⁂

Ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ τῆς μεγάλης Πέμπτης ἄρχονται τὰ Ἅγια πάθη, καὶ ἀναγινώσκονται τὰ 12 εὐαγγέλια, ὧν τὸ πρῶτον εἶναι τὸ ὕψιστον

νομοθέτημα τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ : Τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμί. Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Τὸ ἱερὸν δρᾶμα τῆς ἐκφορᾶς τοῦ σταυροῦ καὶ τὰ παθητικώτατα ἀντίφωνα φέρουσι τὸ δάκρυ τῆς συγκινήσεως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων. Μαλάσσεται τότε ἡ σκληροτέρα καρδία, αἱ δὲ τρυφεραὶ ἀναμνήσεις τῆς νεότητος, καὶ αὐτὴ ἡ διωχθεῖσα ἐκ πολλῶν καρδιῶν πίστις ἐπανέρχονται πάλιν ἐπὶ στιγμήν . . .

⁂

Ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῶν ὡρῶν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καὶ τῷ ἑσπερινῷ τοῦ Σαββάτου ἄλλας βαθυτέρας θὰ αἰσθανθῶμεν συγκινήσεις, ἃς μάτην θὰ πειραθῇ νὰ περιγράψῃ ὁ κάλαμος. Ἀνέκφραστα εἶναι τὰ αἰσθήματα, ἅτινα γεννᾷ ἡ ἀποκαθήλωσις, ἡ ἐν τῇ σινδόνι περιτύλιξις Ἐκείνου, ὅστις περιεβλήθη «τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον» εἶτα δὲ ἡ ἀκολουθία τοῦ ἐπιταφίου καὶ ἡ ἐν μέσῳ τῆς λαμπαδηφορίας ἐκφορὰ αὐτοῦ. Ἂν δὲ ἔλειπον βάρβαρά τινα ἔθιμα, ἡ διὰ κοσμικῶν σκέψεων, πάρα πολὺ κοσμικῶν μάλιστα, βεβήλωσις τῶν ναῶν, ἡ πώλησις τῶν ἀνθέων τοῦ ἐπιταφίου διὰ τρόπου ἥκιστα ... ποιητικοῦ, ἡ μεταβολὴ τοῦ σώματος τοῦ Θεοῦ εἰς τράπεζαν ἀνθοπωλείου, αἱ κραυγαὶ τέλος τῶν ἀγυιοπαίδων αἱ ἀσχημίζουσαι τοῦ ἐπιταφίου τὴν περιαγωγήν, πόσον ὡραιοτέρα ἐν τῷ πένθει της καὶ ὑψηλοτέρα ἐν τῇ ἐννοίᾳ της θὰ ἐφαίνετο ἡμῖν ἡ ὄντως μεγάλη αὕτη ἡμέρα !

⁂

Ἀπὸ τοῦ Σαββάτου ἄρχεται εὐωδιάζον τὸ Πάσχα. Ἐκήρυξεν ἤδη ὁ ἱερεὺς τὸ «Ἀνάστα ὁ Θεός». Ἡ ποθεινὴ εὐχὴ εὑρίσκεται ἤδη ἐπὶ πάντων τῶν χειλέων. Ἡ πασχαλιὰ διαχέει τὰ ἀρώματά της ὡς μῦρον ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος· αἱ δὲ ἀπαιτήσεις τοῦ στομάχου, διότι ἄνθρωποι εἴμεθα τέλος πάντων, ἀντὶ νὰ γίνωσιν ἐντονώτεραι, σιγῶσι πρὸ τῆς ἐλπίδος ἣν θὰ πραγματοποιήσωσιν αὔριον τὰ κόκκινα αὐγὰ καὶ ὁ νόστιμος ὀβελίας. Καὶ αἱ συμπαθεῖς καρδίαι ἐνθυμοῦνται τοὺς πάσχοντας, οἵτινες δὲν θὰ ἔχωσιν αὐτοὶ ἀμνὸν οὐδ' ἄρτον ἴσως ἂν δὲν σπεύσῃ ἡ φιλανθρωπία.

⁂

Χριστὸς ἀνέστη ! Τὰ χείλη συσμίγονται ἵνα ἀνταλλάξωσι τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης· εὐχαὶ εὐφρόσυνοι ἀκούονται, τὸ ὠχρὸν μῖσος καὶ ἡ κακία κρύπτονται ἐπὶ μίαν ἡμέραν ὡσεὶ διωκόμεναι ὑπὸ τῶν ἀδιαλείπτων πυροβολισμῶν. Μουσικαὶ πανταχοῦ ἀντιλαλοῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, τῶν καρδιῶν τὴν χαρὰν καὶ τὸν καλὸ τὸ λόγο ὅπως ἐκάλουν οἱ πατέρες ἡμῶν τὸν ὕψιστον τοῦ χαιρετισμοῦ :

Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφοί, Χριστὸς ἀνέστη !

Ὁ ἐπισκέπτης.

ΕΠΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

1. Ἂν ἔχετε μυστικόν τι, κρατήσατέ το δι' ὑμᾶς αὐτοὺς, καὶ μὴ σκέπτεσθε, πρὸς ἐπίδειξιν αἰσθηματικότητος, νὰ τὸ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν φίλον σας, διότι θὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ διὰ νὰ σᾶς καταστρέψῃ ὅταν θὰ γείνῃ ἐχθρός σας.

2. Μὴ δανείζετε χρήματα εἰς τὸν φίλον σας διότι θὰ ἐρίσῃ μαζί σας διὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ ἀποδώσῃ καὶ θὰ γείνῃ ἐχθρός σας. Ἐὰν θέλετε νὰ τὸν συντηρήσετε, δότε εἰς αὐτὸν τὸ ἥμισυ τοῦ βαλαντίου σας, τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας σας, ἂν δύνασθε, ἀλλὰ μὴ τῷ δανείζετε οὔτε πέντε δραχμὰς οὔτε πέντε χιλιάδας δραχμὰς οὔτε πέντε ἑκατομμύρια.

3. Ἀνοίξατε εἰς τὸν κόλπον τῆς φιλίας τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς καρδίας σας, τὰς ἐπιθυμίας σας, τὰ πάθη σας, τὰς ἐλπίδας σας, τὰς ἀδυναμίας σας ἐπίσης, ἀλλ' ἐντὸς τῶν ὁρίων τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς ἐπέτρεπον νὰ κάμητε ἀκινδύνως τὰς αὐτὰς ἐκμυστηρεύσεις πρὸς τὸ κοινόν.

4. Δύο λῃσταὶ ἠμποροῦν νὰ συνεταιρισθῶσιν εἰς τὰ συμφέροντά των καὶ νὰ φέρωνται μεταξύ των ὡς φίλοι· ἀλλ' ἡ ἀληθὴς φιλία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἢ μεταξὺ ἀνθρώπων ἀλληλεκτιμωμένων. Ἐκλέγετε λοιπὸν τοὺς φίλους σας μεταξὺ τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων. Ἐκτιμᾶτέ τους, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἀφίνετέ ποτε νὰ λαμβάνωσι θάρρος οὔτε μὲ τὴν κόρην σας οὔτε μὲ τὴν γυναικά σας.

5. Βολιδοσκοπήσατε ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ βαδίζετε βραδέως πρὸς ἐκλογὴν φίλου. Ἡ φιλία ἥτις ἔρχεται τρέχουσα, φεύγει καλπάζουσα.

6. Δύνασθε νὰ ὁμιλῆτε ὅσον θέλετε περὶ τῶν ἐλαττωμάτων σας εἰς τὸν φίλον σας, ἀλλ' οὐδέποτε νὰ τῷ ὁμιλήσετε περὶ τῶν ἰδικῶν του, διότι κινδυνεύετε νὰ παύσητε τὴν φιλίαν διὰ παντός.

7. Κάμετε αὐτῷ ὅλας τὰς ἀποκαλύψεις αἵτινες ἠμποροῦν νὰ τῷ ἦναι χρήσιμοι, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον δὲν βλάπτουσι τρίτους.

Α. Βεράρδης

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΗ

Ὅλοι γνωρίζομεν τὸν Μπάρμπα-Γιώργη, τὸν δυστυχῆ γέροντα, ὅστις, καθήμενος εἰς τὰς γωνίας τῶν κεντρικωτέρων δρόμων τῆς πόλεως ἡμῶν, παίζει τὴν φλογέραν του κινῶν εἰς δάκρυα τοὺς ἀκροωμένους. Ὁ γέρων ἐκεῖνος ἔχει τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν του τὴν ὁποίαν εὑρίσκετε εἰς τὸ σήμερον δημοσιευόμενον ὡραῖον ἀληθῶς ποίημα τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Νίκου Α. Κοτσελοπούλου, δικηγόρου.

Α

Ὁ Ἥλιος σβύννει καὶ ἡ γῆ ς' τὰ σκοτεινὰ ντυμένη
Χύνει μαυρίλα ς' τὰ βουνὰ βαθειὰ, ἀγριεμένη.
Βογγοῦν οἱ λόγγοι ς' τὸ Βοριᾶ ποῦ μὲ ὁρμὴ περνάει
Καὶ ς'τὴν πολλή του δύναμι κλαριὰ καὶ δένδρα σπάει·
Φεύγουν τοῦ κάμπου τὰ πουλιὰ δειλὰ καὶ φοβισμένα,
Μουγκρίζουν τ'ἄγρια θεριὰ ς'τῆς λαγγαδιαῖς κρυμμένα,
Τὰ νυχτοπούλια θλιβερὰ φωνάζουν ς' τὴ φωλιά τους
Κι'ἀντιλαλοῦν ἡ λαγγαδιαὶς ς'τὸν κάμπο τὴν λαλιά τους
Ὁ οὐρανὸς συννέφιασε, κατακλυσιὸς θὰ πιάσῃ
Θαρρεῖς ἐβάλθη ὁ Θεὸς τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ!

Β

Ψηλὰ σὲ μι' ἄκρη τοῦ βουνοῦ μονάχη ἀπομένει
Μικρὴ καλύβα φτωχικὰ κι' ἀδέξια χτισμένη.
Ἔχει ς' τό πλάϊ τὸ μαντρὶ καὶ στάνη πάρα πέρα
Ποῦ μπαίνουνε τὰ πρόβατα σὰν φεύγει ἡ ἡμέρα,
Ἔχει βρυσοῦλα μὲ νερὸ καθάριο σὰν κρυστάλι
Ποῦ ψιθυρίζοντας κυλάει σιγὰ ς' τὸ περιγιάλι
Ἔχει σκιάδα δροσερὴ μὲ φύλλα σκεπασμένη
Ποῦ ὁ διαβάτης κάθεται στιγμὴ καὶ ξαποσταίνει.
Ἂν σὲ χειμῶνα φοβερὸ ὁ ξένος ξεπαγώνει
Μες' ς'τὴν καλύβα τοῦ βοσκοῦ ἀνάβει παραγῶνι·
Ἂν θὰ πεινάσῃ ὁ κυνηγὸς τὴν πόρτα ἂς χτυπήσῃ
Κ' ἐκεῖ θὰ βρῇ ζεστὸ ψωμὶ τὴν πεῖνα του νὰ σβύσῃ.
Τέτοια καλύβα ἀληθινὰ γιὰ διαβάτη ξένο
Μοιάζει μὲ φίλου ἀγκαλιὰ σὲ τόπο μακρυσμένο!

Γ

Μεσ' ς'τὴν καλύβα ποῦ φτωχὰ τὴν βλέπεις στολισμένη
Ὁ γερω-Γεώργης ὁ βοσκὸς μονάχος ἀπομένει
Ἔχει τὰ γένεια κάτασπρα καὶ χιόνι τά μαλλιά του
Καὶ τὸν πιστὸ τὸν σκύλο του μονάχη συντροφιά του.
Βόσκει τ' ἀρνιά του ς' τὸ βουνὸ καὶ εἶν' εὐτυχισμένος
Σὰν παίζῃ τὴν φλογέρα του ς'τὴν κάππα του γυρμένος.
Μὰ 'κεῖ ποῦ βόσκει ς'τὸ βουνὸ ψηλὰ τὰ πρόβατά του
Δάκρυ πικρὸ καμμιὰ φορὰ θωρεῖς ς' τὰ βλέφαρά του
Καὶ νοιώθει ὅποιος τὸν βοσκὸ ς' τὴν ὄψι ἀντικρύζει
Ὅτι μαράζι ς' τὴν καρδιὰ πικρὸ τὸν βασανίζει.

Δ

Δέκα φοραῖς ἐλυώσανε εἰς τὰ βουνὰ τὰ χιόνια
Κι'ὁ γυιός του μέσ' ς'τὴν ξενητειὰ γυρίζει δέκα χρόνια,
Ναὶ δέκα χρόνια ὁ Σταυρῆς γυρνᾶ ξενιτεμένος
Λεβέντης εἴκοσι χρονῶν ς' τὸν τόπον ξακουσμένος,
Χωρὶς νὰ γράψῃ μιὰ φορὰ 'ς τὸν γέρο του πατέρα
Ποῦ τὸν προσμένει 'ς τὸ βουνὸ νὰ ξανάρθῃ μιὰ μέρα,

. . . . . .

Τέτοιο πικρὸ παράπονο φλογίζει τὴν καρδιά του
Καὶ ἀναιθάζει δάκρυα πικρὰ ς' τὰ βλέφαρά του.

Ε

Εἶναι μεσάνυχτα, φυσᾶ Βοριᾶς, τὰ δένδρα τρίζουν,
Θεριὰ, ἀγρίμια φοβερὰ ς' τῆς λαγγαδιαὶς οὐρλιζουν,
Βροντάει καὶ ἀστραπόβολο σὲ δυὼ τὰ δένδρα σχίζει
Ὁ ποταμὸς βαρειὰ βογγᾶ, κυλάει πλημμυρίζει
Πέρνει λιθάρια, χώματα καὶ δένδρα ποῦ ἀπαντάει
Καὶ μὲ ὁρμὴ ς' τὴ θάλασσα ἀκράτητος κυλάει.
Ἡ γῆ θαρρεῖς κι' ὁ οὐρανὸς ἀδιάκοπα χτυποῦνται
Καὶ ς' τὸν μεγάλο χαλασμὸ καὶ τὰ θεριὰ φοβοῦνται!..

ΣΤ

Μέσ' ς' τὴν καλύβα πούμενε ς' τὴν ἐρημία μόνη
Ὁ Γέρο-Γεώργης κάθεται σιμὰ ς' τὸ παραγῶνι.
Ἀκούει τὸν κατακλυσμὸ καὶ τὸν Σταυρό του κάνει
Κι' ἀνάβει ς' τὸ εἰκόνισμα καντύλι καὶ λιβάνι.
Μὰ κεῖ ποῦ ὁ γέρως ἔκανε σιγὰ τὴν προσευχή του,
Τὸν σκύλο νὰ οὐρλιάζεται ἀκούει ς' τὸ μαντρί του,
Κόβει μὲ μιὰ τὴν προσευχὴ, τὸ καρυοφύλλι ἁρπάζει,
Ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ ς τὸ μαντρὶ κυττάζει.

. . . . . .

Κάθε νυχτιὰ, κλέφτης κακὸς· περνοῦσε 'ς τὸ λαγγάδι
Καὶ ἅρπαζε τοῦ γέροντα τ' ἀρνιὰ ἀπὸ τὸ κοπάδι
Κι' ὁ γέρος παραφύλαγε τὸν κλέφτη νὰ χτυπήσῃ
Ἂν πάλι τὸ πολάρι του ς' τὴ στάνη του πατήσῃ.

. . . . . .

Ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ ς' τὸ μαντρὶ κυττάζει...
Βλέπει τὸν κλέφτη νάρχεται, τὸ ὅπλο ἑτοιμάζει·
Καὶ σὰν ὁ κλέφτης ἔφτασε ς' τὴ στάνη του παρέκει
Ὁ γέροντας ἐσήκωσε μὲ μία τὸ τουφέκι
Καὶ μπάμ... ἀκούσθη τουφεκιὰ, ἐσφύριξεν ἡ σφαῖρα
Κ' ἕνα κορμὶ 'ς τὸ αἷμα του κυλίσθη πάρα πέρα.
Τρέχει ὁ γέρος 'ς τὸ μαντρὶ τὸν κλέφτη νὰ γνωρίσῃ
Ἀχ! ποῦ νὰ ξέρῃ ὁ φτωχὸς τί εἶχε ν' ἀπαντήσῃ:
— Πατέρα μου, πατέρα μου, φωνάζει ὁ σκοτωμένος
Καὶ ἐξεψύχησ' ὁ φτωχὸς ς' τὸ αἷμα βουτηγμένος
— Παιδί μου μιὰ ἐφώναξεν ὁ γέρω-Γιώργης μόνο
Καὶ ς' τοῦ Σταυρῆ τὴν ἀγκαλιὰ ἐρρίχτηκε μὲ πόνο
Καὶ ἐφιλοῦσεν ὁ φτωχὸς τὸ ἔρημο παιδί του
Σὰν νὰ του ἔδινε ζωὴ μὲ τὴν θερμὴ πνοή του.
Τοῦ κάκου τὸν ἐπέτυχεν εἰς τὴν καρδιὰ ἡ σφαῖρα
Καὶ ὁ Σταυρῆς ἐπέθανε μὲ βόλι τοῦ πατέρα!

Ζ

Αὐτός ποῦ τώρα θὰ διαβῇ ς' τὸ φοβερὸ λαγγάδι,
Ποῦ ἄλλοτε ἐφύλαγε ὁ γέρος τὸ κοπάδι,
Δὲν θαῦρῃ πειὰ τὸν γέροντα ς' τὴ ράχη ἐκεῖ πέρα
Σκυμμένον ς' τὴν καπότα του νὰ παίζῃ τὴν φλογέρα.
Νερὸ δὲν θὰ 'βρῃ δροσερὸ τὴν δίψαν του νὰ σβύσῃ·
Ἕνα μονάχα πένθιμο, μεγάλο κυπαρίσσι
Δείχνει σ' αὐτόν που θὰ διαβῇ ς'τὴ στοιχειωμένη ράχη
Μνῆμα τοῦ γυιοῦ μ'ἕνα Σταυρὸ γιὰ συντροφιὰ μονάχη.
Τὸ βράδυ ὁ νυκτοκόρακας πετάει ς' τὰ κλαδιά του
Καὶ μέσ' ς'τὸν τάφο τοῦ Σταυρῆ μαδεῖ τά πούπουλά του
Τὴν νύχτα λάμψαις καὶ στοιχειὰ γυρίζουν ἐκεῖ πέρα
Καὶ κλαῖν τὸν γυιὸ ποῦ ἔπεσε μὲ βόλι τοῦ πατέρα!

Η

Μέσα σὲ πόλι μακρυὰ ἀπ' τὸ βουνὸ χτισμένη,
Σὲ μιὰ γωνία γέροντα θωρεῖς νὰ ξαποσταίνῃ,
Ἔχει τά γένεια κάτασπρα καὶ χιόνι τὰ μαλλιά του
Καὶ κάποτε τὰ δάκρυα κυλοῦν ς' τὰ βλέφαρά του.
Σ' τὰ χέρια του περίλυπος κρατάει τὴν φλογέρα
Καὶ χύνει πένθιμο σκοπὸ μ' ἐκείνην ς' τὸν ἀέρα
Σάμπως νὰ στέλνῃ θλιβερὸ τραγοῦδι ς' τὸ παιδί του
Ποῦ μὲ τὸ ἴδιο χέρι του τοῦ πῆρε τὴν ζωή του.
Εἶν' ἡ φλογέρα του αὐτὴ ἀπ' τ' ὅπλο του φτειασμένη
Εἰς τοῦ Σταυρῆ τὰ αἵματα αἱματοκυλισμένη.

. . . . . .

Ἦταν τουφέκι κ' ἔριξε τὸν Σταῦρο σκοτωμένον

Εἶναι φλογέρα καὶ θρηνεῖ τὸν Σταῦρο πεθαμένον.

Καὶ τώρα, ὅποιος ς' τὴ γωνιὰ τὸν γέρο ἀπαντήσει,
Τὸν μπάρμπα-Γιώργη τὸν βοσκὸ ἀμέσως θὰ γνωρίσῃ
Καὶ δίχως ἄλλος νὰ τοῦ εἰπῇ τὸν φοβερό του πόνο
Ὁ διαβάτης μοναχὸς μὲ μιὰ ματιά του μόνο
Θὰ νοιώσῃ πῶς ὁ γέροντας μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά του
Ποῦ κλαίει μὲ παράπονο πικρὸ τὰ βάσανά του
Εἶν' ὁ βοσκὸς ποῦ μιὰ νυχτιὰ ς' τὴ ράχη ἐκεῖ πέρα
Ἐσκότωσε τὸν Σταῦρό του μὲ τὴν δική του σφαῖρα.

Τὸν ἐσυχώρεσ' ὁ Θεὸς κι' οἱ χωριανοί του ὅλοι
Μὰ κεῖνος δὲν ἐξέχασε πῶς τὸ φτωχὸ παιδί του
Κακὴ νυχτιὰ τὸ σκότωσε μὲ τὸ δικό του βόλι
Καὶ θὲ νὰ κλαίῃ τὸν Σταῦρό του, ὅσω νὰ βγῇ ἡ ψυχήτου!

Ν. Α ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΤΑΚΤΑ

Ἐν Φερετροποιείῳ:

—100 δραχμὰς δι' αὐτὴν τὴν κάσσαν! δὲν τὰς δίδω· εἶναι πολὺ ἀκριβή.

— Ἂς ἦναι γιὰ χάρι σου, σοῦ τὴν δίδω 80 μόνον γιὰ... νὰ σὲ πιάσω μουστερῆ.

— !!!

*

Ἕνας ἐπίσκοπος, περιοδεύων χάριν ἐγκαινίσεως ἐκκλησιῶν τινων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του, εἶχε προσκαλέσει εἰς γεῦμα μίαν δωδεκάδα ἱερέων τῆς περιφερείας του.

Κατὰ τὸ μέσον τοῦ δείπνου, ἕνας κουβαρδόπαπας, λειτουργὸς πτωχοῦ τινος χωρίου, προσελθὼν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πανιερότητός του ἐξεπλάγη σφόδρα, ἰδὼν τοὺς συναδέλφους του τιμηθέντας διὰ προσκλήσεως ἥτις δὲν ἔφθασε καὶ μέχρις αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἀπέκρυψε τὴν ἀγανάκτησίν του καὶ ἐκάθησε μετριοφρόνως εἴς τινα γωνίαν.

— Ἔ! παπᾶ μου; ἠρώτησεν ὁ ἐπίσκοπος τὸν νέηλυν, τί νέα ἀπὸ τὸ χωριό σου;

— Ἡσυχία, πανιερώτατε, μόνο ἡ γουρούνα τοῦ Μπάρμπα Γιάννη ποῦ γέννησε δέκα τρία γουρουνόπουλα....

— Τόσα πολλά!

— Μάλιστα; Καὶ, ξέρτε, πόσο στενοχωρεῖται τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο... γιατὶ ἔχει μόνο δώδεκα μαστάρια γιὰ νὰ τὰ θρέψῃ...

— Τότε λοιπόν... τί κάμνει τὸ δέκατον τρίτο γουρνόπουλο.

— Τὸ δέκατο τρίτο γουρνόπουλο κάνει σὰν κ' ἐμένα, πανιερώτατε, ἀρκεῖται νὰ βλέπῃ τὰ ἄλλα ποῦ τρῶνε!

Ἄτακτος.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Μεγάλη ἑβδομάς.—Πάσχα.

—Ἄλλοτε τὴν μεγάλην Πέμπτην, ἡ ἐκκλησιάρχις ἔχουσα ἐν τῷ γυναικωνίτῃ σκάφην πλήρη προζυμιοῦ, ἔκοπτε καὶ ἔδιδεν ἐξ αὐτοῦ ἓν τεμάχιον εἰς ἑκάστην ἐνορίτιδα.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἐδώρει κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰς ἕκαστον ἱερέα τῆς Ἁγίας Σοφίας ἑκατὸν λίτρας χρυσοῦ.

— Ἐθυμίαζε δὲ διὰ χρυσοῦ θυμιατηρίου τοὺς ἐκκλησιαζομένους.

—Κουλούρας ἔκαμναν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Λαζάρου οἱ καλοὶ Χριστιανοί, ἀλλ' ἀντ' αὐγῶν ἔθετον καρύδια.

— Ἡ Παναγία καλεῖται ὑπὸ τῶν Τούρκων Μεργέμαννα. Ἴσως — Μαριὰμ μήτηρ.

—Τὸ Μέγα Σάββατον εἰς πολλὰ μέρη καὶ τώρα ἀκόμη καίουσιν ἀνδρείκελον τοῦ Ἰούδα πλῆρες ἀχύρων.

—Ἄνθη ξηρὰ τοῦ ἐπιταφίου, καιόμενα, ἐθεράπευον διὰ τοῦ καπνοῦ των τὸ μάτιασμα.

— Ἐπίσημος ἡμέρα τῆς ἀδελφοποιήσεως ἐθεωρεῖτο πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τὸ Πάσχα, κατὰ τὴν λεγομένην δευτέραν ἀνάστασιν.

— Πάσχα, ἑβραϊστὶ σημαίνει: διάβασις, ἑορτάζεται δὲ ὑπὸ τῶν Ἑβραίων εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς διαβάσεως.

— Ἡ φράσις «δὲν ἔχω ἔνδυμα γάμου» καὶ αἱ παρόμοιαι ἐλήφθησαν ἐξ ὕμνου ψαλλομένου κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς μεγάλης Δευτέρας.

— Τὰ μετὰ τόσης κατανύξεως ψαλλόμενα ἐγκώμια τοῦ ἐπιταφίου ἐποίησε Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (862 μ. Χ.).

— Ἡ Τεσσαρακοστὴ ἐθεωρεῖτο κατά τινα παράδοσιν καλόγρηα μὲ ἑπτὰ ποδάρια τῆς ὁποίας κάθε Κυριακὴν ἔκοπτον καὶ ἕν, τὸ δὲ τελευταῖον πρὸ τῆς Ἀναστάσεως.

— Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἠλευθεροῦντο οἱ μικροεγκληματίαι· πολλοὶ δὲ ἄρχοντες ἠλευθέρουν μέρος τῶν δούλων των.

— Χριστιανὴ κρατοῦσα αὐγὰ εἶπεν εἴς τινα ἑβραίαν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ ἡ ἑβραία ἀπήντησε. Θὰ τὸ πιστεύσω ἂν κοκκινίσουν τ' αὐγὰ ὅπου κρατεῖς. Καὶ τὰ αὐγὰ ἐκοκκίνησαν καὶ ἡ ἑβραία ἐπίστευσε· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔθιμον κατὰ τὴν παράδοσιν.

— Τὰ αὐγὰ ἅτινα ἐγεννῶντο τὴν Μεγάλην Πέμπτην αἱ παλαιαὶ Ἀθηναῖαι ἀφοῦ τὰ ἔβαφον τὰ ἔθετον ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ τῆς οἰκίας. Τὰ ἐχρησιμοποίουν δὲ κατὰ τοῦ λαιμόπονου.

— Ὁ Τοῦρκος δήμαρχος τῆς Σμύρνης δωρεῖ

καθ' ἕκαστον Πάσχα εἰς πᾶσαν ἐφημερίδα τῆς πόλεώς του ἀνὰ ἕνα ἀμνόν. Καὶ οἱ ἰδικοί μας δήμαρχοι, οἱ χριστιανοί;

— Οἱ κατηχούμενοι ἐβαπτίζοντο τὴν νύκτα τοῦ μεγάλου Σαββάτου.

— Ὁ Χρυσόστομος καλεῖ αὐτοὺς ἀστέρας ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας ἀνατέλλοντας.

—Τὴν μεγάλην Παρασκευὴν δὲν ἐζύμωναν εἰς πολλὰ μέρη διότι ἄλλως ἀπὸ κάθε ζυμωτὸν καθ' ὅλον τὸ ἔτος θὰ ἔλειπε το ἓν δέκατον.

— Φαίνεται ὅτι οἱ σύγχρονοι φουρνάρηδες ζυμώνουν καὶ τὴν μεγάλην Παρασκευήν. Ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται πῶς ἀπὸ κάθε ἄρτον λείπει πάντοτε κᾶτι...

— Οἱ Ρῶσσοι συνειθίζουσι τὸ Πάσχα νὰ τρώγωσιν ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ καὶ ταὐτοχρόνως μετὰ τῶν ὑπηρετῶν των, ἀλλ'εἰς δύο διαφόρους τραπέζας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἐγερονται πρῶτοι οἱ ὑπηρέται μὲ τὰ ὠὰ ἀνὰ χεῖρας καὶ τσιγκρίζουσιν αὐτὰ μετὰ τῶν κυρίων των· ἔπειτα τσιγκρίζουσι τὰ ποτήριά των.

Μετὰ ταῦτα πράττουσι τὸ αὐτὸ καὶ οἱ κύριοι εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ὑπηρετῶν καὶ εἰς τὸ τέλος ἀσπάζονται ἀλλήλους κύριοι μεθ' ὑπηρετῶν, λέγοντες τὸ «Χριστὸς ἀνέστη».

Ὁ Συλλέκτης.

Ο ΚΟΥΡΕΥΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

— Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως· ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὑπόχρεος να δώσω πίστιν εἰς τοὺς λόγους σου. Ἐὰν μοῦ κόψῃς τὸν λάρυγγα θὰ σοῦ πετάξω τὰ μυαλὰ 's τὸν ἀέρα. Κομμένο τὸ γελέκι! Καὶ θέτων τὴν χεῖρα εἰς ἓν τῶν εὐρέων θυλακίων τοῦ ἐνδύματός του, ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἓν πιστόλιον, ἤγειρε τὴν σκανδάλην αὐτοῦ καὶ τὸ ἔθεσεν εἴς τι πλησίον αὐτοῦ κείμενον κάθισμα.

— Τώρα, ἄρχισε, ἐξηκολούθησε, καὶ πρόσεχε καλά, ἂν ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον μὲ γκρατσουνίσῃς εἰς τὸ σαγόνι, ἢ ἂν ἀφήσῃς καμμίαν τρίχα, μαῦρο φεῖδι ποῦ σ' ἔφαγε! Νὰ ποῦ σὲ εἰδοποίησα, γιὰ νὰ μὴν ἔχωμε ντράβαλα.

Ἡ θέα τοῦ φονικοῦ ὅπλου ηὔξησεν, ἐννοεῖται τὸν τρόμον τοῦ κουρέως· ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν ὡς φύλλον· ἤρχισε νὰ προετοιμάζῃ τὴν σαπωνάδαν, καὶ ἐχρειάσθη διὰ τοῦτο, δεκάκις περισσότερον χρόνον τοῦ συνήθους, ὅπως σαπωνίσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου. Ἐφοβεῖτο νὰ πλησιάσῃ τὸ ξυράφιόν του εἰς τὸν πώγωνα καὶ διὰ τοῦτο ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ σαπωνίζῃ ἀεννάως μᾶλλον ἢ νὰ κινδυνεύσῃ νὰ δεχθῇ καμμίαν σφαῖραν πιστολίου εἰς τὴν κεφαλήν. Ἡ ἀναπαυλα αὕτη τῷ ἐχρησίμευσεν ὅπως ἡ χεὶρ του ἀνακτήσῃ τὸ ἀπωλεσθὲν θάρρος της.

Ὁ ξένος ο.δόλως ἀντέλεγεν· ἀπ' ἐναντίας ὑπὸ τὸ γλυκὺ γαργάλισμα τοῦ πινέλλου ἐφαίνετο ἀναλαβὼν τὴν εὐθυμίαν του καὶ συρίζων ἔρριπτεν ἀπὸ τὰ χειλη του τὸν ἀφρὸν κατὰ πρόσωπον τοῦ κουρέως μετ' ὄψεως εὐχαριστημένης. «Βάνε σαποῦνι» ἐκραύγαζεν ὁ ξένος μὲ φωνὴν Στέντορος, εἰσάγων τοὺς δακτύλους του εἰς τὴν μαύρην καὶ οὐλην κόμην του καὶ ἀνοίγων διὰ τοῦ γέλωτός του στόμα δυνάμενον νὰ καταπίῃ ὁλόκληρον τὴν σελήνην.

—Ἀπέκαμα, λέγει τέλος ὁ κουρεύς, ἀφίνων τὰς δύω κατακόπους χεῖράς του νὰ καταπέσουν.

— Δὲν μπορεῖς πλέον, εἶπες, γέρο μου; Ἐγὼ θὰ σὲ κάμω νὰ μπορῇς. Νά, πιέ ὀλίγας σταγόνας ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυματοεργὸν ποτόν, τὸ 'λειξίρι τοῦ Μεφιστοφελοῦς, τοῦ φίλου τοῦ δόκτορος Φάουστ.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του φιαλίδιον μὲ ποτόν τι ἐρυθρόν, καὶ πρὶν ἢ ὁ κουρεὺς προφθάσῃ νὰ προφυλαχθῇ, τὸν ἐβίασε νὰ καταπίῃ τὸ ἥμισυ ἐξ αὐτοῦ.

— Τώρα, «βάνε σαποῦνι», ἐξηκολούθησε· τίποτε ἄλλο δὲν θέλω.

Συγκεχυμένος ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς πράξεως ταύτης, ὁ δυστυχὴς κουρεὺς δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ καὶ βουτῶν ἐκ νέου τὸν χρωστῆρα εἰς τὸν σάπωνα ἐξηκολούθησεν ὡς πρότερον.

Ἀναζωογονηθεὶς ἀπὸ τὸ ποτὸν τὸ ὁποῖον κατέπιεν, ᾐσθάνετο νέαν δύναμιν διαχυνομένην εἰς ὅλα του τὰ μέλη, ἐνῷ ὁ ἀνθρωπίσκος δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ: «Βάνε σαποῦνι», στρεφόμενος καὶ μορφάζων ὡς πρίν.

Ἡμίσεια ὥρα εἶχεν ἔτι διαρρεύσει καὶ τὸ μεσονύκτιον ἐπλησίαζεν. Ὁ κουρεὺς ἐξηκολούθει τὸ ἀτελεύτητον ἔργον του, καὶ ὁ ξένος τὰς αἰωνίας του ὕβρεις.

Ἡ λυχνία ἀφοῦ ἔρριπτεν ἀναλαμπάς τινας φωτὸς τρεμοσβύνοντος, ὡς μετέωρον χανόμενον, ἐσβέσθη τέλος· εἰς τὴν ἑστίαν μόνον ἔμενον ὀλίγοι ἄνθρακες ἀνημμένοι οἵτινες μόλις διέχεον ὀλίγην θερμότητα καὶ ἀσθενέστατον φῶς.

Αἱ στενοχωρίαι τοῦ κουρέως ηὐξάνοντο μὲ τὸ σκότος· ἡ χεὶρ του μόλις συνεκράτει τὸν χρωστῆρα ὃν ἐχειρίζετο μηχανικῶς, ὁτὲ μὲν συναντῶν καὶ ὁτὲ μὴ εὑρίσκων τὸ πρόσωπν τοῦ ξένου· ἀλλὰ καί τοι τὸ σκότος ἦτο πλῆρες καὶ τὸ ὡρολόγιον εἶχε σημάνει μεσονύκτιον, οὗτος οὐδὲν σημεῖον καμάτου ἐδείκνυεν. Ἡ μονότονος

ἐπῳδός του ἐξηκολούθει πάντοτε: «βάνε σαποῦνι».

Ἡμίσεια ἔτι ὥρα εἶχε παρέλθει, καὶ ὁ τρομερὸς καὶ ὑπερφυσικὸς τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρωπίσκου ἐγένετο ὀλιγώτερον διαπεραστικός. Ἐφαίνετο ὅτι ἀπεκοιμήθη καὶ τὸ «βάνε σαποῦνι» ἐπανελαμβάνετο εἰς μακρὰ διαστήματα μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἀποκοιμηθεὶς καὶ ἤρχισε νὰ ροχαλίζῃ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μακρὸς ψίθυρος «βάνε σαποῦνι» ἐξήρχετο τοῦ στήθους του ὡς ἐκ τοῦ βάθους τάφου τινός.

Νέφους τινὸς καλύψαντος τὴν σελήνην, τὸ κουρεῖον εὑρέθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ πληρέστερον σκότος, καὶ ὁ κουρεὺς κατελήφθη ὑπ' ἀνεκφράστου φόβου.

Καὶ ἠμποροῦσε νὰ μὴ φοβηθῇ; Ἐν τῷ σκότει εἶδε λάμποντας δύο ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας οἵτινες προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ. Ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρωπίσκου. Ἐκ τῆς ἀνταναχλάσεώς των, αἱ παρειαί του, ἐφ' ὅσον ὁ σάπων ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ τὸ χρῶμα, ἔγειναν ἐρυθραί· ἡ πυκνὴ κόμη του ἐφαίνετο μεταμορφωθεῖσα εἰς μαύρους ὄφεις, καὶ ὅτε ἐγέλα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ στόματός του καὶ τὸ βάθος τοῦ λάρυγγος ὡμοίαζον πρὸς κάμινον ἀνημμένην.

Ἡ θέα τοσοῦτον τρομεροῦ θεάματος παγώνει τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας τοῦ δυστυχοῦς κουρέως· μόνον εἰς τὴν φυγὴν βλέπει τὴν σωτηρίαν, καὶ ῥίπτων μακράν του τὸν χρωστῆρα καὶ τὸ μὲ τὴν σαπωνάδαν δοχεῖον, ὁρμᾷ ἔξω τοῦ κουρείου ψιθυρίζων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς ἀπελπισίας: «Κύριε! Κύριε! οἰκτίρησόν με· ὅτι τὸν διάβολον ἐξύρισα!»

Ἀλλὰ δὲν παρῆλθεν ἥμισυ λεπτὸν τῆς ὥρας ἀφ' ὅτου ἔφυγε, καὶ τὰ ὦτά του ἐπλήχθησαν ἐκ νέου ὑπὸ τῶν φρικωδῶν γελώτων τοῦ ξένου καὶ τῆς τρομερᾶς κραυγῆς του· «βάνε σαποῦνι».

Ἀπελπισθεὶς ὁ κουρεὺς διηύθυνε τὰ βήματά του πρὸς τὸ κωδωνοστάσιον, οὗτινος ἡ θύρα, κατὰ τύχην, ἦτο ἀνοικτή, ἀνέβη τὴν κλίμακα μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος. Εἰς τὴν κορυφὴν ὑπῆρχε μία θύρα ἥτις ὡδήγει ἐπί τινος ἐξωτερικοῦ δώματος· ἂν ἠδύνατο μόνον νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς, θὰ ἐσώζετο, διότι ἤρκει πρὸς τοῦτο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν ἔξωθεν ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ του. Ματαία ἐλπίς. Μόλις ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ δώματος, εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἔφθανε καὶ ὁ ἀνθρωπίσκος.

Ἄνωθεν αὐτῶν ἡ κορυφὴ τῆς ἐκκλησίας ὑψοῦτο εἰς 20 μέτρα· κάτωθεν, ἐξηπλοῦτο ἄβυσσος ἔτι βαθυτέρα. Ὁ κουρεὺς ἵστατο ὅσον μακρότερα ἠδύνατο, ὠχρὸς ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀπελπισίας· οἱ ὀδόντες του ἔτριζον, τὰ γόνατά του ἔτρεμον: «Χά! χά! ἐφώνησεν ὁ διώκτης του, τ. σκέπτεσαι τώρα, φιλαράκο μου; «Βάνε σαποῦνι, ἐμπρός! Πάρε τὸ πινέλλο σου καὶ τὴ σαπουνάδα σου, Ἀλλὰ τί τὰ ἔκαμες;

— Τὰ ἐπέταξα, ἐτραύλισεν ὁ κουρεὺς ἔντρομος.

— Τὰ ἐπέταξες! Μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ πετάξω καὶ σὲ κάτω ἐπίτης. Μια τούμπα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ καμπαναριοῦ θὰ ἦναι ὡραῖο πρᾶγμα νὰ τὸ βλέπῃ κανεὶς μὲ τὸ φεγγαράκι.

Λέγων ταῦτα, συνέλαβεν ἐκ τῆς ρινὸς τὸν κουρέα ὅστις γονυπετὴς ἐζήτει χάριν, τὸν ἐσήκωσεν ἄνευ κόπου, καὶ τὸν ἐκράτησε μὲ τὸν βραχίονα του ἔξωθεν τοῦ δώματος.

Εἶναι εὐκολώτερον νὰ ἐννοήσῃ τις παρὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν φόβον τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, βλέποντος ἑαυτὸν ἀνηρτημένον ἐκ τῆς ρινὸς ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου ὡς σουτζοῦκι.

Ἐσφάδαζεν, ἐξέτεινε πανταχόσε τοὺς μακροὺς βραχίονός του ὡς ἀράχνη εἰς τὸν ἱστόν της. Ἐρρήγνυε φρικώδεις κραυγάς, ἐζήτει ἔλεος, καὶ ἐχρῆτο τῶν συγκινητικωτέρων ἐπιχειρημάτων ὅπως μαλάξῃ τὴν καρδίαν τοῦ δημίου του. Ἀλλ' εἰς μάτην: ὁ ἀνθρωπίσκος οὐδόλως συνεκινεῖτο. Τῷ ὄντι, ἤνοιξε τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δείκτην οἵτινες ἐβάσταζον τὸν κουρέα, καὶ οὗτος ἤρχισε διὰ τῶν ἀβύσσων τοῦ κενοῦ πτῶσιν 20 μέτρων, κατέβαινε στροβιλίζων ὡς χάρτινος ἀετός, ἄλλοτε μὲν μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ ἄλλοτε μὲ τοὺς πόδας.

Ἡ στιγμὴ δὲν ἦτο μακρὰν καθ' ἣν θὰ συνετρίβετο. Ἐν τούτοις παρὰ τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος, καθόσον ἐπλησίαζε πρὸς τὴν γῆν, ἡ κίνησις ἦτο ὀλιγώτερον ταχεῖα. Τέλος, πρᾶγμα ἔκτακτον! Ἡ κίνησις κατέστη τόσον βραδεία, ὥστε ἐφαίνετο εἰς τὸν κουρέα ὅτι ἵστατο εἰς τὸν ἀέρα. Κάποιος καλὸς ἄγγελος εὐσπλαχνισθεὶς αὐτὸν, ἔτρεξεν εἰς βοήθειάν του καὶ τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Οὕτω, ἀντὶ νὰ συντριβῇ εἰς τεμάχια, ᾐσθάνθη ἑαυτὸν καταβαίνοντα εἰς τὴν γῆν ἐν ἤχῳ μουσικῆς εὐχαρίστου. Καὶ στραφεὶς, ᾐσθάνθη γλυκύ τι πρᾶγμα ἀναπαυόμενον παρὰ τὸ πλευρόν του· ἦτο ἡ σύζυγός του. Μακάριον ζεῦγος! γεύθητε ἐν εἰρήνῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐπιγείων. Εἶχον τὴν αὐτὴν ὥραν ἀποκοιμηθῇ καὶ ὁ κουρεὺς ἠννόησε, πρὸς μεγάλην χαράν του, ὅτι εἶχεν ὀνειρευθῇ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Νὰ εὕρητε μίαν λέξιν ἑπτασύλλαβον, ἐν ᾗ νὰ περιέχωνται καὶ τὰ ἑπτὰ φωνήεντα, ἀνὰ ἓν εἰς ἑκαστην συλλαβήν.

Ν. Μ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

—

Δοθέντων τῶν 9 πρώτων ἀριθμῶν πῶς δύνασθε νὰ τοὺς καταστρώσητε εἰς τρεῖς σειρὰς τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁριζοντείως, καθέτως καὶ διαγωνίως νὰ ἀποτελῶσιν εἰς ἑκάστην σειρὰν τὸ ἄθροισμα 15, δηλαδὴ πῶς δύνασθε νὰ ἀναγινώσκητε, ἐπὶ τριῶν σειρῶν ἀριθμῶν, **ὀκτάκις** τὸν ἀριθμὸν 15 χωρὶς νὰ γράψητε τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν δίς ;

Τῶν λυτῶν τὰ ὀνόματα δημοσιευθήσονται εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον.

Λύτης τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2 προβλήματος (παραλειφθεὶς) ὁ κ. Β. Ἀγγελίδης (Κατάκωλον).

ΘΕΑΤΡΟΝ—ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ Σαπφώ. Γενικῶς ἤρεσε πολὺ τὸ τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Κωμῳδιῶν διὰ πρώτην φορὰν παρασταθὲν δρᾶμα τοῦ κ. Δ. Καλαποθάκη, ἡ «Σαπφὼ» Γλῶσσα καλή,καθαρεύουσα,ἀλλ'εὔληπτος καὶ ὑπὸ τοῦλαοῦ, στίχοι ἄρτιοι, πλοκὴ τεχνική. Μετ' εὐχαριστήσεως βλέπομεν ὅτι ὁ κ. Καλαποθάκης προχωρεῖ γιγαντιαίοις βήμασιν εἰς τὴν ὡραίαν τέχνην τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Σαικσπήρου καὶ ἐξ ὅλων τῶν ἔργων του τὰ δεύτερα εἶναι τελειότερα τῶν πρώτων. Κρίνομεν τὸν κ. Καλαποθάκην συγκρίνοντες αὐτὸν πρὸς ἑαυτόν, τὸν συγγραφέα τῆς Σαπφοῦς πρὸς τὸν συγγραφέα τῆς Λεϊλᾶς, τοῦ Ρήγα κλπ., ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ τελειότερα ἔργα τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας δύναται νὰ παραβληθῇ ἡ «Σαπφὼ» με ἀ θάρρους.

Ὁ τελευταῖος τῆς Σαπφοῦς μονόλογος ἠδύνατο νὰ ἦναι ἧττον σχεινοτενής, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι εὔκολον νὰ διορθωθῇ οὐχὶ διὰ συντομεύσεως αὐτοῦ, ὡς συνεβούλευσάν τινες, ἀλλὰ διὰ παρεμβολῆς καὶ ἑτέρου προσώπου, εἴτε μεταξὺ τῶν ἐνόντων, εἴτε νέου τινός.

Ἡ ὑπόκρισις ἦτο ἐν γένει καλή· ἡ δεσποινὶς Αἰκατ. Βερώνη ἔδειξεν ὅτι αἰσθάνεται τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον παίζει, εἰς πᾶσαν στιγμήν. Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς δεσποινὶς Σμαράγδα Βερώνη μᾶς ἐφάνη πολὺ δειλή, καί τοι πρὸ δεκαετίας περίπου παριστάνει. Καὶ ὁ κ. Κόκκος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φάωνος ἠδύνατο νὰ ἦτο ὀλιγώτερον ψυχρός. Ὁ ὑποβολεὺς ἐφώναζεν ὡς κανονάρχης, ὅπερ πολὺ δυσηρέστησε τοὺς ἀκροατάς, οἵτινες ἤκουσαν ὅλας τὰς φράσεις τοῦ δράματος δίς. Ὅταν οἱ ἠθοποιοὶ δὲν γνωρίζωσι τὰ μέρη των, ὁ ὑποβολεὺς δικαιολογεῖται ὀλίγον νὰ φωνάζῃ, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ ἠθοποιοὶ ἐγνώριζον καλῶς τὰ μέρη των. Ἀληθεῖς μάστιγες κατέστησαν αὐτοὶ οἱ ὑποβολεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Δελτάρια.... ἄνευ πληρωμῆς

—

Ἐρωτῶντι φίλῳ. Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν ὅτι ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι ὅρος ἀπαράβατος τῆς «Οἰκογενείας», ἀλλ' ἂν δὲν τὴν ἐζητήσαμεν ἔτι ἀπό τινας, τοῦτο προέρχεται μόνον ἐκ συστολῆς καὶ οὐχὶ ἐκ παραβάσεως τοῦ γενικῶς παραδεδεγμένου ἀναγκαιοτάτου ὅρου τῆς προπληρωμῆς· 6 δραχμαὶ εἰς ἓν ἄτομον εἶναι μηδὲν, ἀλλὰ πεντακοσιάκις 6 εἶναι κάτι εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς εἰς τοσαύτας θυσίας ὑποβληθείσης «Οἰκογενείας». Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀνταποκριταί μας εἶναι ἅπαντες σχεδὸν γνωστοί, ἀλλὰ δύνανται οἱ βουλόμενοι καὶ διὰ συστημένης ἐπιστολῆς νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των. Ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κκ. συνδρομητὰς δεχόμεθα χαρτονομίσματα Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ μόνον.— Δειλῷ· Ἄν, ὃ μὴ γένοιτο, δηχθῆτε ὑπὸ κυνὸς λυσσῶντος πρέπει ἀμέσως νὰ λάβητε δραστήρια μέτρα· τοῦτέστι νὰ μεγαλώσητε τὴν πληγὴν καὶ νὰ τὴν κάμετε νὰ τρέξῃ ἄφθονον αἷμα· ἔπειτα νὰ τὴν πλύνητε μὲ ἄφθονον ὕδωρ, ἂν ἦναι μάλιστα δυνατὸν νὰ θέσητε τὸ ἀλγοῦν μέρος κάτωθεν τῆς κρήνης, ὅπου τὸ νερὸν ἔρχεται ὁρμητικόν· ἔπειτα νὰ τὴν καυτηριάσητε μὲ ἕνα σίδηρον ζεσταμένον εἰς τὴν φωτιάν. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γείνουν αὐτοστιγμεὶ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπαραίτητος. — Ἀνταποκριτῇ Τριπόλεως. Τοῦ κ. Κ. Ρ. τὸ φύλλον δὶς ἐπεστράφη ἐκ τοῦ αὐτόσε ταχυδρομείου, καίτοι οὗτος ἐπλήρωσεν ἐκ τῶν πρώτων τὴν συνδρομήν του· ἂν δὲν μένει ἤδη ἐν Τριπόλει, δὲν ἔχει τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέφῃ τὸ φύλλον του, ἐκτὸς ἂν οὗτος ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον αὐτόσε.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

—

Τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἐκδοθῇ τὴν μεθεπομένην Πέμπτην, ἤτοι τὴν 1 Ἀπριλίου, μεταβληθείσης τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τῆς «Οἰκογενείας».

Ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ἡ "Οἰκογένεια,, θὰ ἐκδίδωται ἑκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΛΕΡΓΗ ὁδ. Πειραιῶς—Ζήνωνος 2.